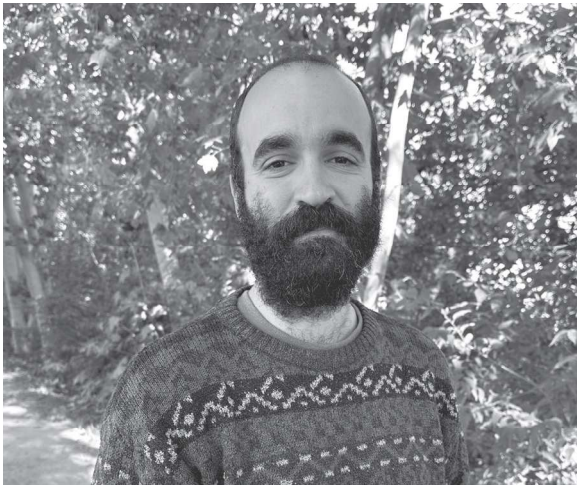

Edu Sola

guionista de "Casa en flames"

"Tothom se sent interpel·lat per algun personatge i això és el que t'apunyala"

Nascut l'any 1989 a Santa Eulàlia de Ronçana, Eduard Sola es va graduar a l'Escola Superior de Cinema i Audiovisuals de Catalunya (ESCAC) amb l'especialitat de guió. Al llarg de la seva carrera ha treballat en pel·lícules guardonades i nominades a diferents festivals i premis, com els Gaudí o els Feroz, entre d'altres. En l'àmbit televisiu, també ha treballat en sèries tan reconegudes com "El cuerpo en llamas" o "Cites". El seu èxit més recent als cinemes, "Casa en flames".

"Casa en flames" ja és la pel·lícula catalana més vista de la història. Us ho esperàveu? Zero, és un èxit totalment inesperat. La pel·li ha d'estar més o menys bé, però "Casa en flames" s'ha estrenat en el moment adequat i crec que, a més, hi havia una necessitat d'aquest tipus de pel·lis. Associàvem el cinema en català a un tipus de cinema molt autoral, una cosa petita... i de cop i volta una comèdia en català "palomitera" a tothom li ha vingut de gust. La gent ho volia però no existia i per això hi ha connectat.

I la naturalitat de la pel·li, potser? Per molt furibundes que siguin les converses a les nostres famílies, mai seran tan ordenades com ho son a la pel·lícula. Al voltant d'aquest concepte de naturalitat hi ha l'empatia: tothom se sent interpel·lat per algun personatge o per alguna persona del seu entorn, perquè és un mostrari de personalitats. Això és el que t'apunyala. Empatitzem amb els personatges i provoca el boca orella.

Com s'aconsegueix aquest equilibri entre comèdia i drama i alhora fer que sigui creïble? La veritat és que no ho sé. El Dani de la Orden, el director, i jo compartim una mirada lamentable cap a l'ésser humà. Si mires des d'aquí, tot és més o

menys còmic i més o menys dramàtic. Em sembla que aquesta barreja és molt pròpia, molt nostra, ja que si la mateixa pel·li l'hagués fet una altra persona seria diferent, perquè és relativament fàcil encarar aquesta pel·li des de la comèdia total o, fins i tot, des del drama total.

Dius que va de gent que s'estima però s'estima malament.

És innegable que s'estimen, fins i tot quan es barallen. A la vida, tots els conflictes que tenim són amb gent que ens estimem moltíssim, si no, no invertiríem el temps en la resolució del conflicte, ni tan sols en estar preocupats. Especialment la burgesia catalana i especialment aquesta família no saben escoltar-se, no saben confiar en l'altre, no tenen sentit de cures. Això és força definitori de la burgesia catalana, que té tota la "pose" de família, però després té uns baixos fons bastant abruptes. Jo que soc orgullosament "txarnego", ho tenim gairebé al revés: una estampa una mica desigual i el fons està ben col·locat.

D'on va sortir la idea? És cosa del Dani, hi ha un crèdit que ho reconeix. La meva missió com a dramaturg va ser agafar el seu cap i convertir-lo en un guió, l'univers de la pel·li és el del Dani. És curiós perquè la idea original era una cosa més abstracta; és en la construcció de la pel·lícula que ens n'adonem que ha d'estar vertebrada pel personatge de la Montse. M'atreviria a dir que la pel·li és un reconeixement a les nostres mares, però va ser una descoberta. Per acabar-ho d'arrodonir, l'últim "speech" que té la Montse és l'anècdota del fons que és el que interpel·la de veritat. El vaig escriure a dues setmanes de començar el rodatge. El personatge tenia dues línies i en vam afegir 15.

Com us coneixeu amb el Dani? Anàvem junts a l'ESCAC. Ell va entrar volent ser director i jo hi vaig entrar volent ser director però ràpidament me'n vaig adonar que no: volia ser guionista. A ell no li agradava escriure i ja al segon curs jo li escrivia tots els curts. A l'acabar els estudis, vam fer "Barcelona nit d'estiu" i "Barcelona nit d'hivern". Al cap d'uns anys,

ens vam tornar a unir professionalment. Ara estem veient aquesta pel·li, però el guió és del 2020, en plena pandèmia.

Com va ser aquest procés d'escriptura? La veritat és que em va salvar la pandèmia, entre l'embaràs de la meua dona i el guió, el meu confinament va ser molt lleu. A vegades treballava en equip amb diversos guionistes, però en aquest cas no. El Dani estava a casa seva, jo a la meua i ens reuníem per videoconferència, però llavors jo estava dies sol escrivint. Li enviava el que havia fet, ho comentàvem i tornava a escriure. No va ser disruptiu. Segurament va anar millor perquè com que el món es va parar, tenia allà el focus posat.

Com ha evolucionat el guió fins a la versió final? El Dani roda d'una forma bastant divertida que a mi em torna boig. Agafa el guió però en el rodatge improvisen molt. D'una escena que havia de durar un minut, en durava sis. Després a muntatge tenien una pel·li de 2 hores i 45 minuts. Al retallar la pel·li es va tornar a apropar al que era el guió original, però amb totes les perles del que va sorgir al rodatge. Això és el millor que podia passar. Hi ha alguna frase poderosa que m'han dit "que guapa aquesta frase" i dic, merda, no és meua.

En aquest cas, la teua implicació en el rodatge ha estat major del que és habitual, oi? Jo habitualment m'allunyo dels rodatges, no m'agraden. Mentre rodaven, em trucaven de cop i volta per consultar coses. Hi ha un dia que es fa el que diuen una "mesa italiana", on tot l'equip sencera llegeix el guió en veu alta i allà es van veient les necessitats de cadascú. Amb el guió de "Casa en flames" va ser bastant senzill, ràpidament tots vam estar d'acord amb quina pel·li estàvem fent.

Fa pocs dies s'ha fet públic que ja esteu ideant una segona part, "Casa en cendres". Hi estem treballant, però hem de ser conscients que és un procés llarg. Està clar que no farem la pel·li si no estem totalment convençuts que és igual o millor que la primera. És il·lusionant que la gent s'agafi aquesta promesa amb ganes, n'estic molt agraït.

Quina és la situació del cinema en català? M'atreiria a dir que, tot i que no és bona, és la millor que hem tingut mai. Últimament ens estem posant les piles, a nivell institucional i també els cineastes. Hem perdut la por, i "Alcarràs" i Carla Simón en particular, hi tenen molt a veure: ens pensàvem que el cinema en català era d'una categoria inferior, però la Carla ens ensenya que pot arribar tan lluny com vulguem. Això acompanyat d'un gran impuls institucional, que han donat els recursos perquè això sigui possible. A més, si a aquest prestigi li sumem el factor "palomitero", comercial, mola molt. Estem en un moment molt dolç que ve d'una feina de molts anys.

Vas ser president de Canal SET. Quins records tens d'aquesta època? Canal SET és fundacional per mi. Jo no seria qui soc, ni professionalment ni personalment sense haver passat per Canal SET, ho tinc claríssim. Canal SET en general i el Pere Nadal en concret, em van donar una càmera quan tenia jo 15 anys. Tenia interès pel cine i per l'audiovisual, però si no l'hagués pogut palpar, es podria haver esvaït

Part de l'equip de "Casa en flames" al Festival de Cinema de Sant Sebastià.

o es podria haver convertit fàcilment en una afició. A banda, Canal SET, per l'estructura que té, et col·loca en una mirada local, que va més enllà, és del poble. És molt significatiu que un poble tingui un debat entre els alcaldables, per exemple. Això fa adonar-te que la comunicació modifica la realitat. Canal SET t'educa la mirada en això, en el significat de les petites coses. A Canal SET aprens que tot és col·lectiu, com la feina de l'audiovisual i la vida en general.

Quin paper creus que tenen els mitjans locals en municipis petits com Santa Eulàlia? Canal SET a dia d'avui és l'ànima de Santa Eulàlia, és el que aglutina els santaeulaliencs. Les eleccions municipals a Santa Eulàlia es viuen diferent que a la resta dels pobles i el que genera aquesta diferència és Canal SET. Això s'aplica a tot, des del "Cargol noticiari" fins a la Festa Major. Potser no ho mires mai, però saps que allò és casa. Canal SET és la Montse. És una televisió del poble, no de l'Ajuntament, i per mi aquesta diferència és fonamental.

Quin és el teu racó preferit de Santa Eulàlia? "El lloc més", de tota la vida. És "el lloc més bonic del món", es coneix com el mirador de Rosàs. Veus des dels Cingles fins al mar, a banda em porta molts records juvenils. També hi havia un altre lloc preferit, que era el Forn Sant Antoni. Amb el seu tancament s'ha acabat un altre jo, l'Eduard forner.

Cinema Cicle Gaudí: "Casa en flames"

Diumenge 24 de novembre a les 18 h
al Centre Cívic i Cultural La Fàbrica
Projecció de la pel·lícula
i tertúlia amb Edu Sola

No recomanada per a menors de 16 anys *Amb servei gratuït de canguratge (es pot demanar fins a quatre dies abans de la projecció). *Entrada general: 4,5€. La recaptació de la taquilla anirà en benefici de Blangoua, poble agermanat amb Santa Eulàlia de Ronçana.